

GOT A MAP TO THE HIGHWAY, BABY...: BLUES A KARTOGRAFIE

Jan Sobotka

I.

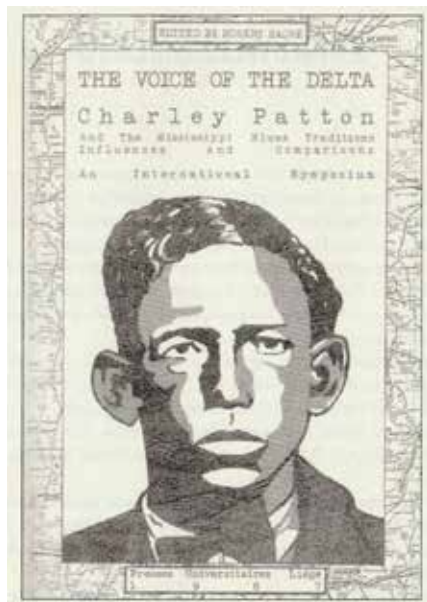
Vazby mezi hudbou a prostorem jsou již přinejmenším půl století předmětem odborného zájmu hudební geografie (viz Hudson 2006). K propojení jednotlivých disciplín muzikologie a geografie však docházelo v praktické rovině již dříve – příkladem může být využití kartografie v etnomuzikologické praxi. Již v roce 1895 například vévodilo expozici lidové hudby na *Národopisné výstavě československé* v Praze čtvero map zobrazujících četnost zápisů sběratelů Karla Jaromíra Erbena, Františka Sušila, Františka Bartoše, Františka Jaroslava Koželuhu a Eduarda Pecka.¹

Zobrazení hranic regionálních stylů, migračních tras, rozšíření nástrojových typů a řady dalších jevů vyžadovalo užití map zcela nevyhnutelně. Proto jsou dnes běžnou součástí etnomuzikologických publikací i článků a setkáváme se s nimi i v průvodních textech k edicím nahrávek lidové hudby.

V jedné hudební oblasti se však s kartografickými díly setkáváme v poněkud zvýšené míře, totiž v oblasti blues. Jestliže v bluesových verších zaznamenáme kartografický motiv snad jen u Johna Lee Hookera (1917?–2001), zpívajícího „*I got a map to the highway, baby, movin' on down the line*“,² pak mapy zachycující z nejrůznějších aspektů vývoj a rozšíření této hudby nacházíme překvapivě často.

Jak dále uvidíme, mnohdy zde ovšem jejich informativní funkce ustupuje do pozadí: typickým příkladem mohou být obě

1. Autory těchto mapy byli národopisná pracovnice Vlasta Havelková (1857–1939) a Antonín Novotný (1858–1947), učitel a sběratel lidových písní. Mapy byly též publikovány v katalogu *Národopisná výstava československá v Praze 1895* ([1896]: 232–235).
2. John Lee Hooker: *High Priced Woman* (Chess 1952).

Obr. 1: Kartografický motiv na obálce sborníku *The Voice of the Delta. Charley Patton and the Mississippi Blues Tradition: Influences and Comparisons*

strany obálky sborníku *The Voice of the Delta. Charley Patton and the Mississippi Blues Tradition: Influences and Comparisons* mezinárodního sympozia v Liège v roce 1987, kde nacházíme portrét Charleyho Pattona (1891?–1934) a texty rámované mapou státu Mississippi (Sacre 1987; obr. 1). Konkrétní oblast, kde legendární bluesman žil, je však zakryta textem a úzký výřez tedy slouží čtenáři jen jako neurčitá nápověda. Jakkoliv žádnou relevantní informaci neposkytuje, přesto je přítomnost mapy dostatečně výrazná. Není to první a jistě ani poslední případ, kdy je blues prezentováno v podobném balení – je proto na místě se ptát, kde hledat příčiny tohoto poněkud překvapivého vztahu.

II.

Stejně jako při běžném studiu lidových písní i zde mohou obecně zeměpisné mapy napomoci především určení místa vzniku zápisu či nahrávky, tedy obvykle bydliště či působiště interpreta, a dále

těž vyhledání konkrétních lokalit, komunikací i míst spojených s událostmi zmiňovanými v písňových textech.

Další možnosti poskytují mapy tematické fyzicko-geografické, zaznamenávající rozličné přírodní jevy: hydrologické mapy například potvrzují, že četné písně o povodních nikterak nepřehánějí v líčení rozsahu katastrof. Při pohledu na mapy záplav v roce 1927 si lze udělat představu, jakou realitu popisuje – jako jeden z mnoha dalších bluesmanů – Charley Patton v písni *High Water Everywhere*.³

Mnohem širší pole využití však nabízejí mapy tematické socioekonomické. Zejména dopravní mapy nám umožňují porozumět názvům – často v lidovém podání pozměněným – železničních tratí a společností v písňových textech. Údaj *where the Southern crosses the Dog* například označuje stanici Moorhead, kde se křížily trati společností Southern Railroad a Yazoo-Delta Railroad (zkratka společnosti Yazoo-Delta, tedy Y. D., se v lidovém podání změnila na *yellow dog*; odtud pak název české skupiny Žlutej pes).⁴ Profilové mapy tratí podtrhují specifický reliéf mississippské Delty.⁵

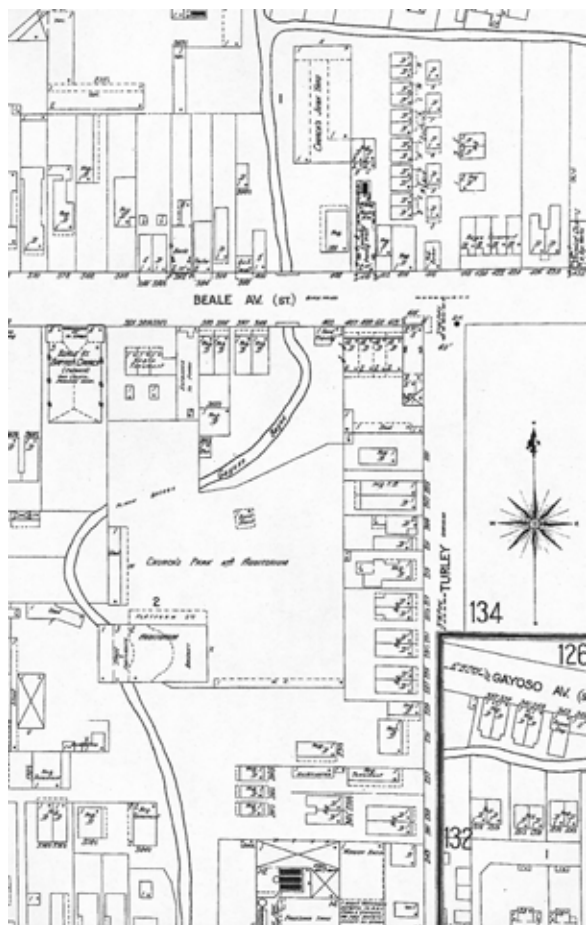
Silniční mapy podávají informaci o původních trasách později přeložených komunikací, s jejichž čísly se začasť setkáváme v názvech či textech písní. A samozřejmě mohou opět napomoci k základnímu vyhledání lokalit: příkladem může být notoricky známý příběh znovunalezení songstera Mississippi Johna Hurta (1893?–1966) v roce 1963 na základě spojení verše „*Avalon, my hometown, always on my mind*“ z jeho nahrávky z roku 1928 s mapou státu Mississippi v již dávno neaktuálním silničním atlasu vydavatelství Rand McNally, na níž byla zakreslena v 60. letech v podstatě již zaniklá obec (Rattcliffe 2011: 123; varianta Cushing 2014: 228–229).⁶

3. Charley Patton: *High Water Everywhere* (Paramount 1929).

4. W. C. Handy zde údajně slyšel tento obrat roku 1903 od neznámého kytaristy a použil je ve svém “Yellow Dog Blues” (1914). Charley Patton jej převzal pro své “Green River Blues” (1929) a Kokomo Arnold pro “Long and Tall” (1937). Viz Dostupné z: <<http://mississippencyclopedia.org/entries/southern-cross-the-dog/>> [cit. 29. 8. 2020].

5. Nejde o ústí řeky do Mexického zálivu, ale o severněji ležící oblast mezi Vicksburgem a Memphisem.

6. Mississippi John Hurt: *Avalon Blues* (Okeh 1928).

Obr. 2. Mapa centra Memphisu vydaná The Sanborn Map Company pro potřeby pojišťovacích ústav (z publikace *The Original Blues: The emergence of the blues in African American vaudeville*, s. 49). S laskavým svolením Lynna Abbotta, Douga Seroffa a Richarda Raichelsona

Neobvyklým pramenem mohou být i Sanborn Fire Insurance Maps, vytvořené pro potřeby pojišťovacích ústav (obr. 2), které využili badatelé Lynn Abbott a Doug Seroff k lokalizaci zaniklých vaudevilových sálů a divadel, v nichž působili především interpreti

Obr. 3. Tři hlavní trasy migrace korespondující s nejvýznamnějšími typy blues

tzv. klasického blues (Abbott – Seroff 2017: 22, 37, 46, 49). Tyto mapy jsou nyní digitalizovány na webových stránkách Kongresové knihovny a mohou napomoci podobnému výzkumu v mnoha městech Spojených států.

Zcela zásadní kategorií pro studium historie blues představují však mapy migrační, především mapy tzv. velké migrace v letech 1916–1940. Trasy této migrace totiž zcela korespondují se šířením blues z Texasu na západní pobřeží USA, z Delta do Chicaga a z východního pobřeží do New Yorku (obr. 3). Za pozornost stojí srovnání těchto tras s trasami, po nichž se šířil jazz, které jsou totožné, leč přímější a v podstatě pouze spojují New Orleans s velkými centry; vysvětlením může být vyšší socioekonomický status jazzových umělců ve srovnání s bluesmany.⁷

Jde samozřejmě o velmi hrubé členění, vycházející především z nejrozšířenějších venkovských kytarových stylů a obsahující celou řadu výjimek.

Skutečnost, že z výchozích regionů uvedených migračních tras pocházejí tři základní typy tradičního blues – texaský, mississippijský (delta blues) a piedmontský – a že v cílových oblastech nacházíme

7. *A Jazz History Map of the United States* (https://adamgearson.files.wordpress.com/2014/06/jazz_map1_lg.jpg) [cit 6. 10. 2020].

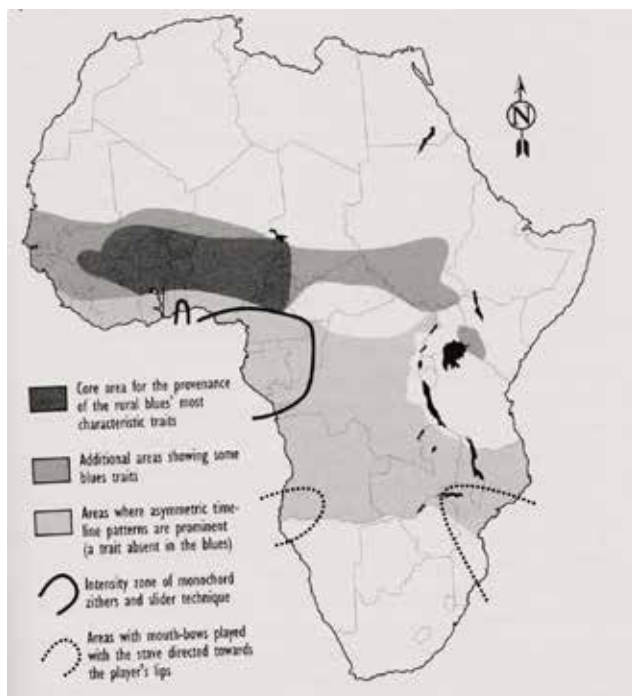
později nejvýznamnější centra této hudby, dala vzniknout řadě kreseb označovaných jejich autory přímo jako „*blues map*“.⁸

III.

Vedle zobrazení základních bluesových regionů, center a tras se však v odborné literatuře setkáváme s celou řadou map a plánů z různých aspektů podrobněji prezentujících prostor, v němž tato hudba vznikala a dále se rozvíjela. Již text významné průkopnické práce Samuela Charterse (1929–2015) *The Bluesmen* byl provázen celostránkovými reprodukcemi map částí Mississippi, Georgie a Texasu, které spolu s fotografiemi a reprodukcemi inzerátů meziválečných nahrávacích společností vytvářely působivý celek (Charters 1991: [48], [109], [123], [168]). Mohly dokonce posloužit vážnějším zájemcům k vyhledání konkrétních lokalit zmíněných v textu, nicméně jejich funkce byla nepochybně spíše dekorativní než informativní.

Naopak v další z významných publikací – *The Story of The Blues* (1969) z pera Paula Olivera (1927–2017) – již mapy umístěné na předádkách knihy fungují jako plnohodnotný zdroj informací. Nejde o reprodukce starších tisků, ale o původní kresby jednak dopravní sítě na americkém Jihu, s legendou k liniovým značkám železničních společností, a jednak hudebních center či měst, v nichž byly pořizovány nahrávky. Mapu nahrávacích lokalit zařadil tentýž autor i k úvodu své práce věnované přímo okolnostem vzniku raných nahrávek (Oliver 2009: viii-ix). Ve knize *Savannah Syncopators: African Retentions in the Blues*⁹ se Paul Oliver zaměřil na proble-

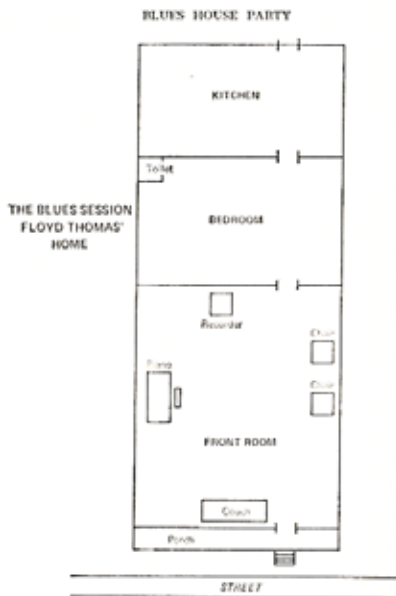
8. Srov. např.: *The Great Migrations and the Spread of the Blues* (<https://trueblueser.files.wordpress.com/2010/04/image1.png>) [cit. 6. 10. 2020]; *Great Blues Migration* (https://external-preview.redd.it/As_Rza0JU_yxvqkbB5M725FltoieWjkDyw3UBcieHKo.jpg?auto=webp&s=baa5c122515092b308b8d83db55e071ee87e7956) [cit. 6. 10. 2020]; *A map of the migration of blues music and styles across the United States* (<https://dp.la/primary-source-sets/women-and-the-blues/sources/433>) [cit. 6. 10. 2020]; *The Great Migration Map* (<https://www.allaboutbluesmusic.com/the-great-migration/the-great-migration-map/>) [cit. 6. 10. 2020]; *The Blues Map of USA* (<http://speaktheblues.blogspot.com/2014/03/the-blues-map-of-usa.html>) [cit. 6. 10. 2020]; *Folk Blues* (https://www.themeister.co.uk/dixie/folk_blues.htm) [cit. 6. 10. 2020].
9. Srov. reedice Oliver – Russell – Dixon – Godrich – Rye 1991: 49, 51 a 78.

Obr. 4. Mapa Gerharda Kubika znázorňující výskyt rozličných prvků příbuzných blues na africkém kontinentu (z publikace *Africa and the Blues*, s. 101). S laskavým svolením Gerharda Kubika

matiku afrických kořenů blues a k výkladu připojil tři mapky Západní Afriky: mapu vegetačních pásem, mapu lingvistických okruhů a mapu domorodých kmenů (převzatou od P. M. Murdocka).

Když se tomuto tématu o třicet let později věnoval vídeňský afrikanista Gerhard Kubik (*1934), připojil k textu své knihy *Africa and Blues* (1999) nejen mapu jihu USA a lingvistickou mapu celého afrického kontinentu s vyznačením oblastí obchodu s otroky a jeho tras, ale především mapu, na níž vymezil základní oblast výskytu nejcharakterističtějších prvků přítomných v blues i oblasti s výskytem dalších jevů objevujících se v blues, dále zóny využití jednostrunných cítar a techniky klouzavého tónu, a konečně oblasti, kde je užíván určitý typ hudebního luku (Kubik 1999: 6, 61, 101; obr. 4). Tato

Obr. 5. Obydlí typu *shotgun shack*
 (z publikace *Blues from the Delta*, s. 104).
 S laskavým svolením Williama. R. Ferrise

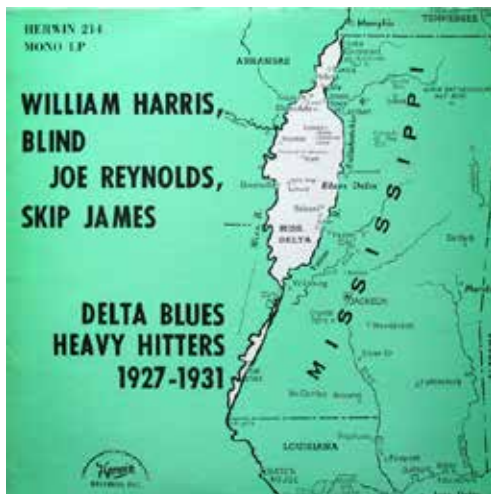
Kubikova práce představuje jednu z nejvýznamnějších map věnovaných tématu.

Mapy a plány publikoval ve svých knihách i William R. Ferris (*1942). V jeho práci *Blues from the Delta* (1988), shrnující dlouhodobý výzkum v lokalitě Leland, najdeme v postupně se zvětšujícím měřítku mapy toku Mississippi, státu Mississippi, obce Leland, jejího centra a konečně i plány obydlí hudebníků a míst, kde se konají hudební produkce; zajímavý je například plánek typického dřevěného obydlí, v lidové mluvě tzv. *shotgun shack* (dle dveří umístěných v jednotné ose, údajně tak umožňujících střelbu skrz objekt; obr. 5).¹⁰

V pozdější Ferrisově publikaci *Give My Poor Heart Ease: Voices of the Mississippi Blues* najdeme například mapu legendární silnice 61 s význačnými lokálními centry (Ferris 2009: [xvi]).

10. Další vysvětlení tohoto termínu se ovšem opírá o z Afriky pocházející výraz *shogun*, v překladu „dům Boží“

Obr. 6. Mapa mississippské
Deltý na obálce LP
Delta Blues Heavy Hitters
1927–1931

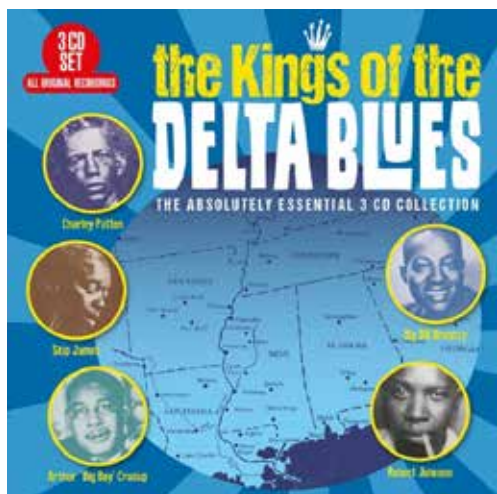

V knize memoárů Mance Lipscomba (1895–1976) *I Say Me for a Parable: The Oral Autobiography of Mance Lipscomb, Texas Bluesman* je připojena mapka okolí bluesmanova ‚okrsku‘ (Alyn 1993: 9), jejímiž autory byli Glen Alyn a Dennis Fitzsimon; v biografii Mississippi Johna Hurta zařadil Phillip Ratcliffe mapy širšího i bližšího okolí Hurtova bydliště v Avalonu s vyznačením nemnoha významnějších budov osady a také mapu železniční sítě v dané oblasti (Ratcliffe 2011: 11, 86, 87).

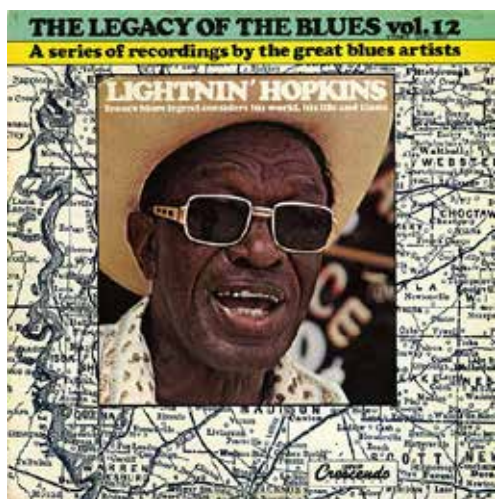
IV.

Zatímco v předešlé kapitole zmíněné mapy nikterak nepřekračují hranice běžné etnomuzikologické praxe, zcela jinak je tomu v oblasti produkce zvukových nosičů. Právě zde je vztah mezi kartografií a hudbou již vskutku nadstandardní. Jde o široké spektrum map na obálcích, případně v průvodních textových materiálech a ojedinele i na samotných nosičích, sahající od kvalitních prací úzce souvisejících s tématem alba až po někdy již spíše zavádějící kresby.

Jedinečným příkladem může být album *William Harris, Blind Boy Reynolds, Skip James: Delta Blues Heavy Hitters 1927–1931* (Herwin Records 1979), skvěle graficky zpracované a současně podávající dostatečnou topografickou informaci (obr. 6).

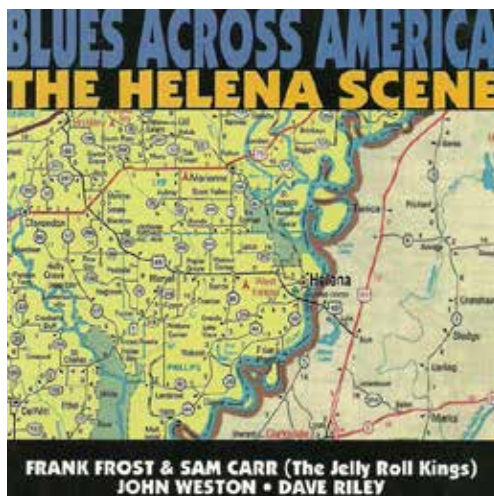

Obr. 7. Mapa státu Mississippi a okolních států na obálce CD hudebníků pocházejících z regionu Dely

Obr. 8. Mapa státu Mississippi užitá jako jednotný motiv na obálce alb řady *The Legacy of the Blues*

Méně zdařilé – i po výtvarné stránce – je užití mapy širší oblasti Jihu pro album *The Kings of the Delta Blues* (Big3 2018); jde o výběr nahrávek umělců, z nichž mnozí region opustili a jejich tvorba jednoznačně reprezentuje již nikoliv venkovské, ale spíše městské blues (obr. 7).

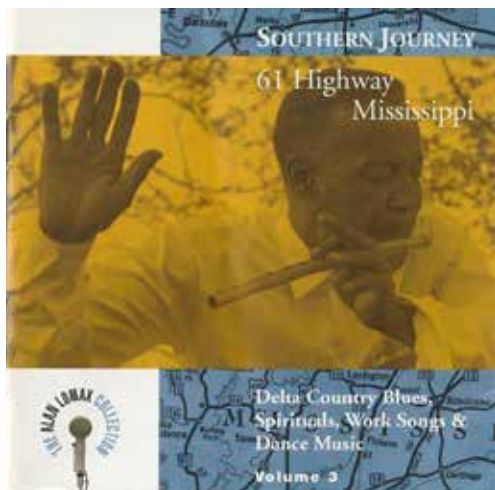
Obr. 9. Mapa města Helena a okolí na obálce alba řady *Blues Across America*

Problematická je ale i známá ediční řada *The Legacy of The Blues* (GNP Crescendo Records 1969–1974) již zmíněného Samuela Chartersa, na jejíchž obálkách byla vždy užitá totožná mapa části státu Mississippi. Alba provázela Chartersovu stejnojmennou knihu. Zde jde o podobnou situaci, jako u výše uvedeného sborníku z konference v Liège: rozsah mapy, a tím i její informativní hodnota jsou redukovány vloženou fotografií, která i zde z mapy činí pouhý rám. Přinejmenším čtyři z dvanácti hudebníků série navíc pocházeli a působili v lokalitách mimo zobrazený region (obr. 8).¹¹

Naopak smysluplné a výtvarně uspokojivé bylo užití městských plánů na albech série *Blues Across America* (Cannonball Records 1997–2000), mapující lokální scény Dallasu, Detroitu, Heleny, Chicaga, Los Angeles a Nashvillu (obr. 9).

Příliš praktické nebylo řešení ediční řady *Southern Journey* (Rounder Records 1997–1998) projektu „The Alan Lomax Collection“, kde mapy na obálkách bookletů sice plně korespondovaly s hudebním (nešlo vždy výhradně o blues)

11. Např. R. P. Williams, J. B. Bonner, L. Hopkins, S. Eaglin.

Obr. 10. Mapa státu Mississippi na obálce bookletu alba z řady *Southern Journey*

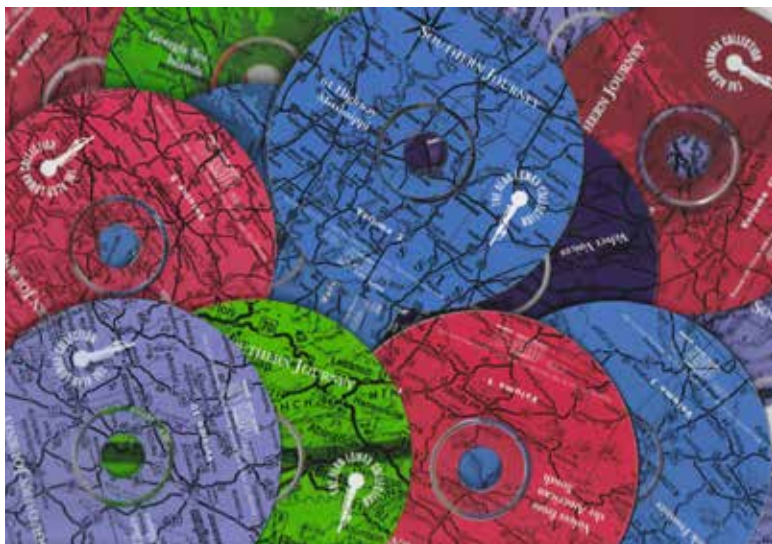
obsahem, ale jejich rozsah byl neúměrně redukován (obr. 10). Obsáhlejší variantu mapy pak posluchač našel natištěnou přímo na vloženém kompaktním disku. Samozřejmě ani rozměr CD nebyl dostačující, navíc čitelnost mapové kresby často snižoval barevný – například fialový – podklad (obr. 11).

V.

Na obálky alb pak navazuje volná tvorba, například kompozice spojující dřevořezovou mapu Delty s historickými inzeráty nahrávacích společností (zveřejněná v *Q Magazine*)¹² či asambláž Lima Stringfellowa v časopisu *Guitar Player* tvořená strunami, kovovým slidem, deformovaným rezonátorem kytary, fotografiemi hudebníků a – samozřejmě – mapou (Obrecht 1992: 11, 70). Do této kategorie patří dále i rozličné primitivistické mapy Delty.¹³

12. Mississippi Blues illustrated map (https://www.handmademaps.com/map%20illustration/editorial-map-illustration_files/page11-1010-full.html) [cit 6. 10. 2020].

13. Golfing with the King, Queen, and Grammy in Mississippi (<https://golfaficionadomag.com/golfing-with-the-king-queen-and-grammy-in-mississippi/>); Delta Blues Museum map (https://egrove.olemiss.edu/bposters_80s90s/63/); Map of Mississippi Delta by Acme Illoz (<https://www.pinterest.es/pin/119486196338323301/>); Blues Highway (<http://mapsbyscott.com/portfolio/blues-highway/>) [vše cit. 6. 10. 2020].

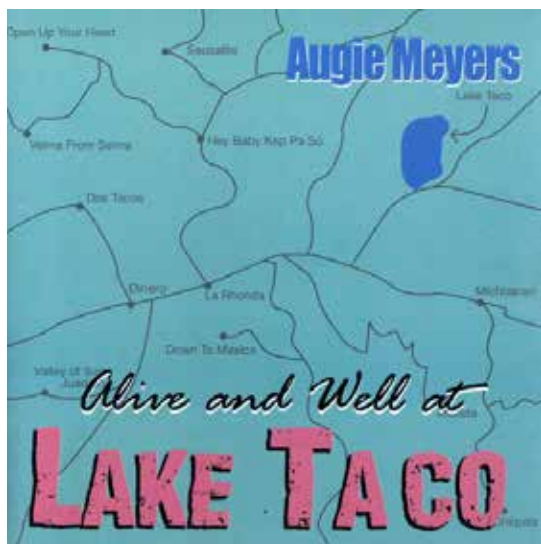
Obr. 11. Mapy regionů jako potisk CD řady *Southern Journey* série *The Alan Lomax Collection*

A v podobném duchu jsou koncipovány i propagační mapy regionu, rovněž akcentující známé archetypy: ukazatel silnice 61, portréty Roberta Johnsona či B. B. Kinga, případně kytary různých typů.

Za zmínku stojí i schémata, na kterých je blues zakresleno například jako výchozí stanice dopravní sítě na kresbě koncipované ve stylu plánů podzemní dráhy, kde čtrnáct barevných linek (žánrů) vede do vzdálených konečných stanic nesoucích jména často hudebně velmi vzdálená.¹⁴ Jde o obratné využití kartografických prostředků k vyjádření žánrových souvislostí, v tomto případě dokládající klíčovou pozici bluesové hudby.¹⁵

14. Konkrétně jde o Dire Straits, Crosby, Stills, Nash & Young, ZZ Top, Dio, Megadeth, LA Guns, WASP, Franka Zappa a The Clash.

15. The Subway Map of Rock City (<https://www.earthlymission.com/the-subway-map-of-rock-city/>) [cit. 6. 10. 2020].

Obr. 12. Názvy písní jako toponyma na obálce prvního vydání alba *Alive & Well at Lake Taco* Augieho Meyerse

Připomeňme ještě dosti kuriózní užití kartografického motivu na obálce alba Augieho Meyerse *Alive & Well at Lake Taco* (White Boy Records & Tapes 1996; South Central Music 2001; White Boy Records 2004), kde jsou názvy jednotlivých písní zakresleny jako toponyma (obce a jezero). Album vyšlo ve třech vydáních, která lze rozlišit mimo jiné i odlišnostmi v kresbě mapy (obr. 12).

Skromným přínosem bluesové hudby kartografickému oboru snad mohou být specifické mapové značky: setkáváme se zde s neobvyklými značkami např. pro klub/salon, divadlo/arenu, hotel, nevěstinec, R&B klub, rodiště, či bydliště hudebníka; případně pro nástroje konkrétního hudebníka působícího v dané lokalitě (kytara, piano, harmonika basa, bicí, dechy, zpěv, více nástrojů), jinde též pro hudební obchody, sídla společností či nahrávacích studií. Svoji mapovou značku (stylizovaný obrázek naučné tabule) mají i zastavení turistické trasy po významných lokalitách bluesové historie Mississippi Blues Trail.

VI.

Závěrem se pokusíme podtrhnout několikero okolností, které snad umožňují porozumět, proč právě tato hudba bývá ve zvýšené míře provázena kartografickými motivy:

a) pohyb bluesových hudebníků v prostoru území Spojených států amerických v první polovině 20. století je z pohledu kartografického neobyčejně vděčným tématem. Sotva bychom našli hudební oblast, ve které došlo v tak rozsáhlém prostoru a současně v tak krátkém čase k tak zřetelným, a tak snadno zaznamenaným proměnám;

b) migrace hudebníků se bezprostředně odrážela přímo v samotných písních, akcentujících svými názvy nejen toponyma, ale zejména označení železničních či silničních komunikací;

c) podobně se setkáváme s užitím toponym jako součástí uměleckých jmen bluesmanů. Podle Davida Evanse činily v meziválečné éře 14% přezdivek bluesových umělců, přičemž nešlo ani tak o to zvýraznit, *kde* dotyčný žije, ale spíše o to, *odkud* pochází. Tedy jako informaci pro vnější svět, o vyvolání dojmu světáctví či exotičnosti, případně naopak nostalgie po vzdáleném domově (Evans 2008: 197–198);

d) zejména motiv exotičnosti byl později posílen zájmem vzdělaných městských příznivců blues, směřujících od počátku 60. let v podstatě v protisměru tzv. velké migrace zpět ‚ke kořenům‘, tedy z velkoměst na severovýchodě na jih a ze západního pobřeží na východ;

e) tento trend dal současně vzniknout romantickému mýtu mississippské Deltě (Hamilton 2008: 5–10). Jeho středem se stal nepříliš rozsáhlý region, v němž leží všechna kultovní místa: mýtická křižovatka silnic 49 a 61, železniční křižovatka v Moorheadu, kde se *Jižní kříží* se *Psem*, bývalé nádraží v Tutwileru, věznice Parchman i proslulé Dockeryho plantáže, to vše se nachází na zhruba stokilometrové ose;

f) zejména v designu alb vydávaných od 60. let sehrála svoji roli zřejmě absence vhodného materiálu, jaký v jiných hudebních oblastech představují adekvátní výtvarná tvorba či tváře pěveckých hvězd (drtivá většina meziválečných interpretů byla zachycena na jedné či několika málo obvykle nekvalitních fotografiích, pokud

ovšem se nějaký portrét vůbec dochoval).¹⁶ Tento nedostatek mohly pomoci vyřešit právě mapy, vizuálně podtrhující dojem ‚autenticity‘ nahrávek.

Dodejme, že v současnosti se tento zájem původně úzké hrstky nadšenců transformoval v plnohodnotnou součást turistického ruchu, kterému už nestačí pouhé mapy, ale vyžaduje naučnou trasu a důkladné průvodce s tituly jednoznačně zasazujícími hudbu do prostoru: *Bluesová silnice: Z New Orleansu do Chicaga* nebo *Bluesové putování: Posvátná místa Delta Blues*. Je zřejmé, že v končinách, kde návštěvníkům ukazují hned tři hroby proslulého kytaristy Roberta Johnsona, slouží mapy nejen orientaci v reálném prostoru, ale – snad ještě větší měrou – i v imaginárním světě bluesových mýtů.

Literatura:

- ABBOTT, Lynn – SEROFF, Doug 2017: *The Original Blues: The emergence of the blues in African American vaudeville*. Jackson: University Press of Mississippi.
- ALYN Glen (ed.) 1993: *I Say Me for a Parable: The Oral Autobiography of Mance Lipscomb, Texas Bluesman*. W. W. Norton & Co Inc.
- CUSHING, Steve 2014: *Pioneers of the Blues Revival*, Urbana: University of Illinois Press.
- EVANS, David 2008: From Bumblebee to Black Boy Shine. Nicknames of Blues Singers. In: EVANS, David (ed.): *Ramblin' on My Mind. New Perspectives on the Blues*. Champaign: University of Illinois Press, s. 179-221.
- FERRIS, William R. 1984: *Blues from the Delta*. New York: Da Capo Press.
- FERRIS, William R. 2009: *Give My Poor Heart Ease: Voices of the Mississippi Blues*. Chapel Hill: University of North Carolina Press.
- HAMILTON, Marybeth 2007: *In Search of the Blues. Black Voices, White Visions*. London: Jonathan Cape.

16. S tímto materiálem ovšem zcela důsledně pracovalo rakouské vydavatelství Document Records.

- HUDSON, Ray 2006: *Regions and Place: Music, Identity and Place. Progress in Human Geography* 30, č. 5, s. 626–634. Dostupné z: (https://www.researchgate.net/publication/240739025_Regions_and_place_Music_identity_and_place) [cit. 5. 10. 2020].
- CHARTERS, Samuel 1975: *The Legacy of the Blues: A glimpse into the art and the lives of twelve great bluesmen: an informal study*. London: Calder and Boyars.
- CHARTERS, Samuel 1991: *The Bluesmakers*. New York: Da Capo Press.
- KUBIK, Gerhard 1999: *Africa and the Blues*. Jackson: University Press of Mississippi.
- Národopisná výstava československá v Praze 1895. [1896]. Praha: J. Otto.
- OBRECHT, Jas 1992: Slide Summit. The Allman Brothers & Little Feat. *Guitar Player*, 11, s. 70–78.
- OLIVER, Paul 2009: *Barellhouse Blues*. New York: Civitas Books.
- OLIVER, Paul 1969: *The Story of the Blues*. London: Barrie and Rockliff.
- OLIVER, Paul 2001: Savannah Syncopators. African Retentions in Blues. In: OLIVER, Paul – RUSSELL, Tony – DIXON, Robert M. W. – GODRICH, John – RYE, Howard: *Yonder Come the Blues: The Evolution of a Genre*. Cambridge: Cambridge University Press, s. 11–142.
- RATCLIFFE, Philip R. 2011: *Mississippi John Hurt: His life, his times, his blues*. Jackson: University Press of Mississippi.
- SACRE, Robert (ed.) 1987: *The Voice of the Delta. Charley Patton and the Mississippi Blues Tradition: Influences and Comparisons. an International Symposium*. Liège: Presses Universitaires.

Internetové zdroje:

- „A Jazz History Map of the United States.“ *Music’s Moral Panics: a 3-Pronged Analysis* [online] [cit. 6. 10. 2020]. Dostupné z: <https://adamgrearson.files.wordpress.com/2014/06/jazz_map1_lg.jpg>
- „The Great Migrations and the Spread of the Blues.“ *Riverside Blues Society* [online] [cit. 6. 10. 2020]. Dostupné z: <<https://trueblueser.files.wordpress.com/2010/04/image1.png>>
- SIEGEL, Michael. “Great Blues Migration.“ *In Motion* [online] [cit. 6. 10. 2020]. Dostupné z: <http://www.inmotionaame.org/gallery/detail.cfm?migration=8&topic=1&id=8_007M&type=map>
- „A map of the migration of blues music and styles across the United States.“ *Digital Public Libraray of America* [online]. Dostupné z: <<https://dp.la/primary-source-sets/women-and-the-blues/sources/433>> [cit. 6. 10. 2020].
- “Sanborn Insurance Maps.” *Library of Congress* [online] [cit. 1. 11. 2020]. Dostupné z: <<https://www.loc.gov/collections/sanborn-maps/>>
- “The Great Migration Map.” *All About Blues Music Akk Abiut All About Blues Music All About Blues Music All About Blues Music* [online] [cit. 6. 10. 2020]. Dostupné z: <<https://www.allaboutbluesmusic.com/the-great-migration/the-great-migration-map/>>
- “The Blues Map of USA.” *Speakin’ the Blues* [online] [cit. 6. 10. 2020]. Dostupné z: <<http://speaktheblues.blogspot.com/2014/03/the-blues-map-of-usa.html>>
- “Folk Blues.” *Hi I’m john p birchall* [online] [cit. 6. 10. 2020]. Dostupné z: <https://www.themeister.co.uk/dixie/folk_blues.htm>
- “Southern Cross the Dog.” *Mississippi Encyclopedia* [online] [cit. 29. 8. 2020]. Dostupné z: <<http://mississippiencyclopedia.org/entries/southern-cross-the-dog/>>

- „Mississippi Blues illustrated map.“ *Hand Made Maps* [online] [cit. 6. 10. 2020]. Dostupné z: <https://www.handmademaps.com/map%20illustration/editorial-map-illustration_files/page11-1010-full.html>.
- Styles, Rich. “Golfing with the King, Queen, and Grammy in Mississippi.” *Golf Aficionado* [online] [cit. 6. 10. 2020]. Dostupné z: <<https://golffacionadomag.com/golfing-with-the-king-queen-and-grammy-in-mississippi/>>.
- “Delta Blues Museum map.” *eGrove* [online] [cit. 6. 10. 2020]. Dostupné z: <https://egrove.olemiss.edu/bposters_80s90s/63/>.
- Freda, Anthony. „Map of Mississippi Delta.“ *Pintrest* [online] [cit. 6. 10. 2020]. Dostupné z: <<https://www.pinterest.es/pin/119486196338323301/>>.
- “Blues Highway.” *Maps! by Scott* [online] [cit. 6. 10. 2020]. Dostupné z: <<http://mapsbyscott.com/portfolio/blues-highway/>>.
- “The Subway Map of Rock City.” *Earthlymission.com* [online] [cit. 6. 10. 2020]. Dostupné z: <<https://www.earthlymission.com/the-subway-map-of-rock-city/>>.

“Got a Map to the Highway, Baby...”: Blues and Cartography

Maps are an ordinary part of the work of the ethnomusicologist; nevertheless, it seems that the relationship between blues and cartography is somehow unique. An important source of information for the study of blues music, maps inform about natural conditions, roads and railroads, changes in demography, migration streams, and vanished communities and buildings. They range from linguistic maps to those made for the needs of insurance companies. As a result of research in the field of blues music, there are special maps on the dissemination of regional styles of music and their transfer to other regions. Then there are maps of the sites of folklore collecting, recording studios, radio stations, gramophone companies, and places of entertainment in cities. The contribution of blues music for cartography may be the emergence of unusual map signs for music sites, music studios, and the occurrence of musical instruments. Long play (LP) record covers provide a frequent display for maps, both as a source of scholarly information and as a means of decoration. Maps are also used in promotional materials that highlight the blues traditions of a specific region or serve as inspiration for artwork that combines numerous elements of cartography and blues archetypes. Evidently, the movement of bluesmen across the USA in the first half of the 20th century has been an extraordinarily rewarding cartographic topic. There could hardly be another music area in which we can observe changes that are so visible and noticeable as those that took place in such a vast area and simultaneously within such a short time span. Song titles would emphasize not only toponyms, but also road numbers, with some geographical names even serving as nicknames of bluesmen. Since the 1960s, many maps in blues album designs have stressed the visual impact of a certain authenticity, allowing contemporary listeners to become oriented not only in the real space of the American (U.S.) South, but even more in the imaginary world of blues mythology.

Key words: Music geography; blues history; thematic cartography; blues maps; great migration; the Mississippi Delta; music albums design.